

TORNADO

RIJK ARENDS

AVI M5

© 2020 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3055 7
www.uitgeverijdenhertog.nl

Omslag: Corné van der Horst

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

‘Klaar voor de sprong?’

‘Yes!’ roept Peer. Hij houdt het stuur van zijn fiets extra goed vast en volgt het achterwiel van zijn vader die behendig om een tak heen stuurt. Dit is een van de moeilijkste routes die hij kent. Vooral het laatste stuk vraagt veel van hun stuurkunsten.

Ze krijgen nu een scherpe bocht naar rechts en beginnen aan de afdaling. Daar komt de bult waar je even heerlijk kunt springen. Zijn vader zweeft al door de lucht. Peer zet zich schrap en komt op het juiste moment met zijn lichaam omhoog.

‘Joehoe,’ schreeuwt hij, terwijl hij op de pedalen gaat staan en loskomt van de grond. Een paar tellen later komt hij met een klap weer op het bospad terecht. Zijn vader maakt nu tempo. De bomen flitsen links en rechts voorbij. Een scherpe bocht naar links en dan zijn ze weer bij het vertrekpunt aangekomen.

‘Dit is de lekkerste route die ik ken, Peer,’ zegt zijn vader hijgend. Met de palm van zijn hand wrijft hij het zweet van zijn gezicht. ‘En de moeilijkste, met al die bochten in de afdaling.’

‘Zullen we hem nog een keer nemen?’ vraagt Peer.

Zijn vader kijkt op zijn horloge. ‘Het is kwart over vier. We moeten nog de koffers inpakken.’

De goede bui van Peer is meteen verdwenen. Overmorgen zit hij in het vliegtuig naar Toronto. Als het aan hem ligt, blijven ze dit jaar lekker thuis, maar hij moet mee. Veertien vindt zijn vader te jong om alleen thuis te blijven. Bovendien is dit geen normale vakantie.

‘Dus dit was voorlopig de laatste keer mountainbiken?’ zegt Peer met een zucht.

‘Over drie weken zijn we weer terug hoor,’ zegt zijn vader. Hij zet de fietsen op de fietsendrager. ‘Je hebt nog twee weken vakantie als we terug zijn.’

Ja, en daarna nog vier maanden en dan... Snel duwt Peer die gedachte weg. Niet aan denken nu.

Zijn vader krijgt een appje. Het zal toch niet? Ze gunt hem zelfs geen middagje samen met zijn vader.

Er komt een glimlach op het gezicht van zijn vader als hij op het schermje van zijn telefoon kijkt. Ja hoor... Gelukkig legt zijn vader zijn mobiel weer weg. Even later start hij de auto en rijdt het bospad af, de openbare weg op.

Peer checkt op zijn mobiel de tijd die ze gereden hebben. Hij gebruikt sinds kort een app waarmee hij alle tijden van het mountainbiken bijhoudt. 18 minuten en 23 seconden. Dat is hun beste tijd voor deze route. Vorige week deden ze er nog een halve minuut langer over.

‘We hebben een nieuw record gereden.’

‘Waarmee?’

‘Wat denkt u?’

‘O ja, sorry. De route,’ zegt zijn vader.

Hij heeft natuurlijk niet te vragen waar zijn vader met zijn gedachten zat.

‘Dat is mooi,’ zegt zijn vader. ‘Ik vond het al lekker gaan deze keer.’

Maar Peer heeft opeens geen zin meer om het erover te hebben. ‘Zullen we langs de McDonald’s gaan?’ vraagt zijn vader, terwijl hij de richtingaanwijzer al aanzet.

De gedachte aan een portie kipnuggets fleurt Peer even op.

‘Kunnen we alvast een beetje wennen,’ zegt zijn vader met een grijns.

‘Laat oma het maar niet horen,’ zegt Peer.

Niemand is Hollandser dan zijn Canadese oma. Voor haar geen hamburgers en donuts, maar stampot en stroopwafels. Toen ze

vorig jaar in Canada waren, hadden ze haar voor het eerst meegenomen naar de McDonald's. Ze vroeg waar het bestek lag en keek onbeholpen naar de hamburger in het doosje voor haar, die ze naar plastic vond smaken. Ze kon niet geloven dat je daar zoveel geld voor moest betalen.

Peer bestelt een portie kipnuggets en zijn vader een hamburger. 'Moeten we niet iets voor Laura meenemen?' vraagt Peer als hij het tasje van zijn vader aanpakt.

'Die is waarschijnlijk nog niet thuis,' zegt zijn vader. 'Ze zou vanmiddag nog even naar tante Wilma gaan.'

O ja, dat had ze gezegd, herinnert Peer zich. Daar zal ze wel tot het eind van de middag blijven hangen. Bij tante Wilma en ome Ben is het een soort tweede thuis voor hen. Niet dat tante Wilma en ome Ben echt familie zijn, maar zolang hij zich kan herinneren, komen ze als families al bij elkaar over de vloer. Jeroen, hun oudste zoon, is zijn beste vriend. En Denise en Laura zijn ook al vriendinnen zolang hij zich kan herinneren.

'Lekker hoor,' zegt zijn vader. Een druppel saus van de Big Mac belandt op zijn kin.

Hij veegt zijn mond af met een servetje en start de auto. Peer heeft pas twee kipnuggets op. Zijn vader heeft duidelijk haast.

Hoofdstuk 2

– Te koop – schreeuwen de letters op het bordje in hun tuin. Er zijn drie kijkers geweest, maar geen van allen heeft, tot opluchting van Peer, het huis gekocht. Maar dat zal vast veranderen. Hij moet er niet aan denken dat er straks andere mensen in hun keuken zitten en er iemand anders op zijn kamer slaapt.

Terwijl ze naar binnen lopen, rinkelt de huistelefoon. Zijn vader neemt op en als hij in het Engels begint te praten weet Peer meteen wie het is. Zijn vader loopt de trap op naar boven. Peer hoort hem lachen.

Hij ploft op de bank. Vanaf de foto op de schouw kijkt zijn moeder met haar donkere krullen en gezicht vol sproeten de kamer in. Tussen haar tanden zit een spleetje. Net als bij hem. Hij lijkt sowieso op zijn moeder. Laura kan zich niets van mama herinneren, hij wel.

Zijn zusje lijkt met haar blonde haar en blauwe ogen ook meer op zijn vader.

Hoe kan zijn vader nu zo vrolijk met die Rachel praten, terwijl zijn moeder hier op de schoorsteen staat? Misschien gaat hij daarom altijd naar boven als hij belt.

Twee weken geleden vertelde zijn vader iets waar Peer al langer bang voor was. Na het eten kuchte zijn vader op een manier die verried dat er onraad in de lucht hing. Tijdens het eten was hij al opvallend stil geweest. Zelfs zijn zusje Laura was behoorlijk rustig. Ze had het op een akkoordje met haar vader gegooid, want na het eten ging ze direct naar boven om haar huiswerk te maken. Iets wat ze normaal gesproken nooit deed.

‘Peer, luister eens,’ zei zijn vader. Peer ging gewoon door met de vaatwasser inruimen.

‘Ik heb net opa uit Canada aan de telefoon gehad. Opa wordt te oud om het werk op de boerderij alleen te doen. Zoals je weet, heeft hij geen opvolger. En nu vraagt hij of ik...’

Peer keek uit het raam. Zijn keel voelde dik aan.

Hij zag zijn vrienden, de mountainbikeroute in het bos, tante Wilma en ome Ben aan zich voorbijtrekken. Maar vooral moest hij aan zijn moeder denken.

‘...of wij op de boerderij komen wonen?’

Peer hapte naar adem. Ook al had hij zoiets verwacht, toch kwam de klap nog hard aan.

‘Wat denk je daarvan, Peer?’

‘Een stom plan,’ zei Peer met schorre stem, maar hij zag aan het gezicht van zijn vader dat het besluit al was genomen.

Hij had tranen voelen branden in zijn ogen en was snel naar boven gegaan. Zijn vader hoefde niet te zien dat hij jankte.

Even later ging de klink van de deur naar beneden, maar Peer had de deur op slot gedaan.

‘Peer, doe eens open,’ zei zijn vader.

Maar Peer was op bed gaan liggen met zijn oortjes in en de muziek op vol volume.

Hij was niet eens boos omdat zijn vader terug naar Canada wilde, maar omdat hij niet eerlijk was. Het ging niet om de boerderij, maar het ging om die vrouw. Om Rachel. Hij hoefde geen andere moeder.

Peer pakt een fles sinas uit de koelkast. De glazen zijn op. De vaatwasser is klaar, ziet hij. Dat is zijn werk, maar die ruimt hij zo wel uit. Daar heeft hij nu geen zin in.

Hij klapt de laptop open en start het schietspel op dat hij de laatste tijd vaak speelt. Na mountainbiken is dat de beste manier om even aan niets anders te hoeven denken. Van zijn vader mag hij dit spel eigenlijk niet spelen, maar die is nu toch druk met andere

dingen. Een tijdje is hij helemaal verdiept in zijn spel. Opeens worden er twee warme handen voor zijn ogen geslagen. ‘Stiekem schietspelletjes doen, hè? Stout jongetje!’ ‘Laura, kappen!’ zegt Peer. Daar gaan zijn punten. ‘Lekker humeurkje heb je!’ zegt Laura. Met haar handen in haar zij komt ze voor hem staan. ‘Ik hoop wel dat het vrijdag beter is. Als ik acht uur in het vliegtuig naast zo’n grumpy moet zitten...’ Peer doet net of hij niets hoort en gaat verder met zijn spel. ‘Hé, Denise vroeg of we vanavond naar hen toe komen.’ ‘Weet nog niet.’ ‘Hadden we toch afgesproken?’ ‘Zal zo Jeroen appen of hij ook thuis is. Anders zit ik de hele avond met jullie twee opgescheept.’ ‘Alsof jij het zo erg vindt om naar Denise te gaan.’ Hij doet alsof hij haar wil trappen. De lach van Laura schettert door het huis. ‘Ik ga nog maar eens wat strijken, want als ik op jou moet wachten... Heb je de vaatwasser al uitgeruimd?’ ‘Doe ik zo,’ broemt hij. ‘Dat is je geraden,’ zegt Laura, terwijl ze de strijkplank openklapt. ‘Ik moet ook nog aardappels schillen.’ Omdat hun vader vaak pas laat thuis is, kookt Laura meestal het eten. Behalve in het weekend; dan kookt zijn vader of halen ze patat. Eén keer per week komt de buurvrouw het huis schoonmaken. De rest van de taken hebben ze verdeeld, maar ondanks dat hij twee jaar ouder is, doet zijn zusje meer in het huishouden dan hij. Dat ziet hij de meisjes uit haar klas nog niet zo snel doen. Zelfs Denise niet, die thuis ook de handen uit de mouwen moet steken, omdat ze uit een groot gezin komt. Misschien wordt Laura daarom meestal ouder geschat dan ze is. Bovendien is ze met haar blonde haar en blauwe ogen een knappe verschijning aan het worden. Peer ziet de blikken van de jongens best als ze samen naar school fietsen. Zelf schijnt ze het

niet te merken.

Peer hoort zijn vader de trap af komen. Hij klapt de laptop dicht. Zou de foto van zijn moeder straks in Canada ook in de kamer staan of zou ze dan voorgoed niet meer bestaan voor zijn vader? Nou, voor hem wel! Hij heeft maar één moeder. En die Rachel gaat hij nooit moeder noemen. Alleen het idee al.

‘Hé, ik had net Rachel aan de lijn,’ zegt zijn vader.

Dat had hij niet hoeven te vertellen. Als hij met haar heeft gebeld, loopt hij een uur later nog te fluiten. Echt bespottelijk natuurlijk, een man van 40 die verliefd is.

‘Echt?’ roept Laura vanuit de keuken. ‘Ik had haar ook nog willen spreken.’

‘Ze komt ons ophalen van het vliegveld in Toronto,’ zegt zijn vader.

‘Nice!’ zegt Laura die de kamer in komt. ‘Komen Eva en Mike ook mee?’

‘Waarschijnlijk wel,’ zegt zijn vader.

‘Kunnen opa en oma niet?’ vraagt Peer.

Zijn vader schudt zijn hoofd. ‘Die worden een dagje ouder. Opa durft niet zo goed te rijden naar Toronto en Rachel vindt het niet erg. Dan kunnen jullie gelijk een beetje met haar kennismaken.’

‘Niet zo piepen, Peertje,’ zegt Laura plagend.

‘Laura!’ zegt zijn vader op strenge toon.

Peer staat op en gaat de schuur in waar de hometrainer van zijn vader staat en zijn boksbal hangt. Hier zijn ze vaak samen te vinden ’s avonds. Maar dat is de laatste tijd ook minder geworden. Hij doet zijn bokshandschoenen aan en slaat net zolang tegen de boksbal tot hij drijfnat is van het zweet en zich in een tuinstoel laat zakken.

Hij pakt zijn telefoon en logt in op zijn schietspel. ‘Ik snap niet dat je het leuk vindt om mensen neer te knallen,’ had zijn vader laatst gezegd toen Peer op de computer in de keuken zat te gamen.

‘Alle jongens uit de klas spelen dit,’ had Peer gemompeld, terwijl

hij het spel snel wegklikte.

‘Kun je daarna nog bidden?’ had zijn vader gevraagd. ‘Ik kan me er niets bij voorstellen.’ Peer begreep precies wat zijn vader bedoelde, maar het is soms de enige manier om even alles te vergeten.

Hij krijgt een appje binnen van Laura: **De vaatwasser is nog vol!!!!!!!!!!**